DAT STADION MOEST VOL... EN DAT IS GELUKT !

Tekst: Thiago Willaert & Ryan Mariman

Trainers komen en gaan, maar sommigen laten een onuitwisbare indruk na. Hein Vanhaezebrouck is er zo een. Hein was meer dan een coach, hij werd de ziel van KV Kortrijk, een uitgesproken leider die de club naar zijn hand zette. Hein bracht niet enkel sportieve resultaten binnen de club, maar ook een speelstijl met passie en trots waarmee elke Kortrijkzaan zich kon identificeren. Hij liet het Guldensporenstadion daveren op zijn grondvesten. In totaal bracht hij acht jaar door in Kortrijk. Eén jaar als speler, maar vooral zeven jaar als coach. Hein zelf blikt terug op deze magische periode.

> Hein in zijn jaar bij KVK als speler.

Speler Hein

Juli 1985. De jonge Hein Vanhaezebrouck strijkt neer in Kortrijk op huurbasis vanuit White Star Lauwe. “Sportief was dat een moeilijke periode voor de club. We vochten tegen de degradatie en het faillissement. Ik kon ook niet meteen spelen, want mijn enkel zat nog in het gips nadat ik mijn gewrichtsbanden had gescheurd in het tussenseizoen.”

In oktober 1985 maakte Vanhaezebrouck dan toch zijn debuut voor de club. Een opmerkelijke passage werd het niet. Hij speelde slechts negentien wedstrijden en daarin scoorde hij exact één doelpunt op speeldag 23. “Een kopbal van redelijk ver,” herinnert hij zich nog, “maar het bracht niks op, want we verloren met 2-1 in een jaar waarin elk punt telde.” Op het einde van het seizoen keerde Hein dan ook gewoon terug naar het vertrouwde nest in Lauwe, waar hij nog drie jaar doorbracht vooraleer hij zijn meest succesvolle periode kende bij de buren van Harelbeke.

Trainer Hein

Exact eenentwintig jaar na dat moeilijke seizoen arriveert Hein opnieuw in Kortrijk. Dit keer niet als speler, maar als trainer. Het was nochtans niet zijn bedoeling om in die periode als trainer aan de slag te gaan. “Ik wou even wegblijven uit het voetbal na de geboorte van mijn kinderen, maar ik was dan toch eerst al aan de slag gegaan als hoofdcoach bij Lauwe. Dat was vooral als gunst voor mijn vader, die secretaris was bij de club. In mijn periode daar kwam er dan plots interesse van twee ploegen in tweede klasse: Mechelen en Kortrijk. Twee ambitieuze clubs die terug wilden keren naar het hoogste niveau. Uiteindelijk heb ik gekozen om bij de Veekaa aan de slag te gaan, vroeger dan dat ik het gepland had.”

Een vol stadion

Nog voor hij aan zijn eerste seizoen begon, stelde Hein al zijn eerste doelstelling:

> "Het stadion moest zo snel mogelijk vol. Toen ik onderhandelde met de club kwamen er maar zo'n duizend fans wekelijks kijken."

De Kerels kenden niet hun beste seizoenstart, maar na een sterke eindspurt in de derde periode haalde KVK wel de eindronde. Daarnaast behaalde de Veekaa ook de kwartfinale van de Croky Cup, waarin het Club Brugge mocht ontvangen. Nadat Kortrijk de heenwedstrijd nipt verloor met 2-1 op Jan Breydel zorgde een doelpunt van Aloys Nong voor virtuele kwalificatie in een vol Guldensporenstadion. Twintig minuten voor tijd maakte Bosko Balaban evenwel de gelijkmaker. De Kerels strandden in de kwartfinales en konden daarna door vele blessures ook geen wedstrijd meer winnen in de eindronde. Toch was de doelstelling van Hein behaald: voor het eerst sinds vele jaren nog eens een vol stadion. Daarnaast was de basis gelegd voor het daaropvolgende seizoen.

Fantastische sfeer

Naar de sfeer in het Guldensporenstadion kijkt Hein met veel plezier terug. "Als je ziet hoeveel volk er zat voor mijn eerste periode tegenover nu, is dat iets waar ik trots op ben dat ik daaraan heb kunnen bijdragen. Het zit zeker niet altijd vol, maar de staantribune achter de goal is nog altijd impressionant. Ook in moeilijke tijden maken zij een enorm verschil. Het is moeilijk om die sfeer te vergelijken met de grote ploegen in België, maar van de 'kleinere' clubs met stadions die maximaal 10.000 mensen kunnen ontvangen is de Veekaa voor mij de absolute nummer 1."

De titel

Ook tijdens het tweede seizoen van Hein bij de club beleefden de fans magische momenten. Na vijf nederlagen in de eerste tien wedstrijden herpakte de ploeg zich en verloor het nog slechts één keer in de volgende 26 matchen. Op de voorlaatste speeldag verzilverden de Kerels hun topseizoen met de titel na een zege tegen Eupen, in een euforisch Guldensporenstadion. Na enkele moeilijke jaren loodste architect Vanhaezebrouck de Veekaa terug naar waar het thuishoort: eerste klasse.

Indrukwekkend bekerverhaal

Dat ze klaar waren voor de hoogste divisie toonden ze dat seizoen ook in de beker. Op 12 januari zakten de buren van Zulte Waregem uit eerste klasse af naar Kortrijk. De eeuwige rivaal kwam wel nog op voorsprong, maar na de gelijkmaker van Jimmy Hempte deed Ernest Nfor het stadion helemaal ontploffen met het winnende doelpunt diep in de verlengingen. Enkele weken later mocht de Veekaa het in de kwartfinale opnemen tegen het KAA Gent van coach Trond Sollied. De Kerels speelden de Buffalo's van het kastje naar de muur en wonnen met 5-1. Vooral flankaanvaller Istvan Bakx, die Hein dat jaar wegplukte bij het Nederlandse Hoek toen hij een verslag van Bakx las op Google, blonk uit met een hattrick. Jammer genoeg bleek het tegendoelpunt van Bryan Ruiz cruciaal, want enkele weken later verloren de Kerels hun terugwedstrijd met 4-0 in het Jules Ottenstadion, wat zorgde voor de uitschakeling.

Moeilijke terugkeer

De terugkeer in eerste klasse verliep stroever dan verwacht. De Kerels konden zich pas redden op de slotspeeldag na een zege tegen Westerlo. Toch kreeg Hein de kans om hoofdcoach te worden van Racing Genk voor het seizoen 2009-2010. Daar kende hij een moeilijke start en in november kreeg hij al zijn ontslag. Ondertussen kende de Veekaa een topseizoen onder Georges Leekens, maar omdat die de nieuwe bondscoach van de Rode Duivels werd, keerde Hein terug voor een tweede ambtstermijn in het Guldensporenstadion. Na een solide seizoen in 2010-2011 knokte zijn ploeg het jaar erna dertig wedstrijden lang voor een plaats in Play-off 1. Vlak voor het einde van de reguliere competitie kwam rechtstreekse concurrent Genk op bezoek in een strijd die recht gaf op het zesde en laatste Play-off 1-ticket. De Kerels moesten winnen, maar gaven in het slot een dubbele voorsprong weg na een goal van Vossen op assist van Kevin De Bruyne. Toch was het nog niet afgelopen, want in de absolute slotseconden kroonde een piepjonge Brecht Dejaegere zich tot matchwinnaar met de 3-2, zijn allereerste goal in het profvoetbal.

Dat net Brecht Dejaegere zich ontpopte tot de held is misschien nog een pluim op de hoed van Hein. "Te licht, te klein... Een speler voor derde klasse, zeiden ze. Ik heb mij daartegen verzet en hem toch gebracht. En kijk, hij heeft er toch een fantastisch parcours op zitten. Belgisch kampioen met Gent, in Frankrijk bij Toulouse kapitein, kampioen in tweede klasse en bekerwinnaar. Na een jaar in de VS is hij nu terug waar het begon, in Kortrijk."

Bekerfinale

Net voor de start van Play-off 1 stond misschien wel de belangrijkste wedstrijd uit Heins periode bij de Veekaa op het programma: de bekerfinale tegen Lokeren op de Heizel. De kans om een prijs te winnen met Kortrijk, maar dat mondde uit in een zware teleurstelling. Volgens Hein zelfs de grootste uit zijn carrière. "Die bekerfinale blijft voor mij het dieptepunt, een eeuwige zwarte vlek. We spelen bijna de hele wedstrijd met een man meer, maar dat speelde vooral in ons nadeel. We botsten op een muur en vlak voor het einde profiteerde Lokeren genadeloos van een kleine fout achterin. De jongens toonden wel weerbaarheid, want enkele dagen later pakten we een punt op de eerste speeldag van de play-offs in Anderlecht. De wedstrijd erna wonnen we thuis van Club Brugge. We speelden echt goede play-offs en brachten elke wedstrijd spektakel, maar achteraf bleef die verloren finale toch nazinderen bij mij."

Het laatste jaar

Het seizoen erna draaide Kortrijk opnieuw vlot mee in de middenmoot, maar kwalificeerde het zich niet voor Play-off 1. In 2013-2014 begon Hein aan zijn zevende en laatste jaar aan het roer van de club. De gekende 3-4-3 opstelling zorgde ervoor dat tegenstanders niet graag afzakten naar het Guldensporenstadion. Eind oktober kwam het op dat moment ongeslagen Club Brugge van Michel Preud'homme op bezoek. De Kerels waren ongenadig en stuurden de Bruggelingen met de billen bloot huiswaarts. Een hattrick van Ivan Santini zorgde mee voor een 4-1 zege. Volgens Hein was dit qua spektakel en kwaliteit de beste match die zijn Veekaa ooit speelde.

Een afscheid aan zee

Op het einde van de reguliere competitie eindigde de Veekaa achtste waardoor het zich niet kwalificeerde voor Play-off 1, maar na winst in hun Play-off 2-groep hadden ze nog een kans op een Europees ticket. Daarvoor moest het wel in een dubbele confrontatie voorbij KV Oostende.

Na een 2-2 gelijkspel in het Guldensporenstadion in de heenwedstrijd staat de Veekaa 1-2 voor aan zee in de negentigste minuut, maar dan loopt het mis:

> "We slikken dan nog een domme goal, waardoor de match uiteindelijk uitmondt in een strafschoppenserie. We verliezen die. Toch was het ook een mooi moment, want omdat er zoveel fans meegereisd waren, kon ik van bijna iedereen persoonlijk afscheid nemen na de wedstrijd. Die momenten koester ik nog altijd en ik ben dan ook supertrots dat ik zolang coach mocht zijn van de Veekaa."

Na zeven zotte jaren verliet Hein Vanhaezebrouck de Veekaa in juni 2014 voor KAA Gent, waar hij snel zijn stempel drukte en zelfs landskampioen werd. Maar bij Kortrijk ligt zijn hart. Terugblikkend op zijn periode bij KVK, hoeft hij niet lang na te denken: 'Geweldig!'

